

И съмахъ да разпръснатъ завчасъ заповяда
Злокобния огънь отъ буйната клада.

* * *

Царь Киръ е на трона. Посърналъ и бледенъ
Застана предъ него Крезъ, тамо доведенъ.

Наоколо стихна и шумъ и мълва...
Киръ Крезу продума, катъ кивна съ глава:

«Ти знаешъ за моята милость велика! —
Кого си припомни? Кого ти извика?»

Какво проговори въ предсмъртний си часъ?»
И Крезъ съкрушено отвърна тогазъ:

— Гостъ дойде отдавна въвъ моя дворецъ
Солонъ, знаменитий атински мъдрецъ;

Отъ гордостъ безумна подсторенъ, тогава
Поискахъ отъ него, венчания съ слава,

Да чуя за себе си хвала и лестъ, —
И срещнахъ го ази съ небивала честь,

Самси го развождахъ изъ своите палати;
Дарихъ, обещавахъ награди богати,

И питахъ го съ погледъ въ очите му впить:
«Кого ти намирашъ въ света най-честитъ?»

А той отговори: «Достойний за слава
И честь на света, по смъртъта се познава!»

Привързанъ о стълпа, въ предсмъртний си часъ,
Тезъ думи неволно припомнихъ си азъ,

Атинский мъдрецъ се яви предъ очи ми, —
Азъ него извикахъ трикратно по име! —

Покъртенъ, Киръ стана отъ трона високъ,
Та слезе при Креза — и съ поклонъ дълбокъ